

Arrest

nr. 124 305 van 21 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 19 februari 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 12 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19/02/2013 werd ingediend door:

(..)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze onvoldoende stabiel en regelmatig zijn. Immers, uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat het arbeidscontract, waarvoor er loonfiches werden voorgelegd, op datum van 22/05/2013 werden stopgezet. Er is geen informatie beschikbaar betreffende de inkomsten na deze datum. Bijgevolg is het onduidelijk dat de huidige situatie betreffende de tewerkstelling van de Belgische onderdaan is. Bijgevolg is er niet voldaan aan de gestelde voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen gezien er geen gegevens beschikbaar zijn omtrent de situatie na 22/05/2013.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 40ter, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsook van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder meent zij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoekende partij betoogt dat de motivering ontoereikend en niet afdoende is zodat zowel de materiële motiveringsplicht als artikel 42 van de vreemdelingenwet geschonden zijn. Zij stelt dat de dimona het elektronisch bericht is waarmee de werkgever iedere indienst- en uitdiensttreding van de werknemer aangeeft bij de RSZ. Zij bevat echter geen enkele informatie over de huidige situatie van verzoekende partij en vermeldt slechts het ontslag van de referentiepersoon. De referentiepersoon was inderdaad ontslagen op 22 mei 2013 wegens economische redenen. Sindsdien geniet hij van een werkloosheidsuitkering van 1400 euro per maand en zoekt hij actief naar werk. Hij heeft ononderbroken gewerkt sinds hij een statuut verkreeg in België en was op geen enkel ogenblik afhankelijk van een uitkering. Op het moment van het indienen van de aanvraag was hij nog werkzaam. Hij voegde alle nuttige stukken daarvan bij. Zijn ontslag kwam als een verrassing aangezien hij een contract onbepaalde duur had. Hij kon dit dus niet voorzien bij de aanvraag. De bestreden beslissing baseert zich op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij betoogt dat, indien zij de kans had gekregen, zij had kunnen aantonen dat haar partner steeds gewerkt heeft en een bepaald kapitaal heeft opgebouwd, een werkloosheidsuitkering ontvangt en actief naar werk zoekt. Zij voegt daartoe stukken aan het verzoekschrift. Zij citeert voorts artikel 42 van de vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij een behoeftenanalyse had moeten doorvoeren. Zij citeert uit arrest nr. 78 310 van 29 maart 2012 van de Raad. *In casu* werd op geen enkel moment verwezen naar artikel 42 van de vreemdelingenwet, noch werd er bijkomende informatie gevraagd omtrent de huidige financiële situatie om een behoeftenanalyse door te voeren. Zij stelt voorts dat de dimona-opzoeking gebeurde op dezelfde dag als het treffen van de bestreden beslissing hetgeen aantoonde dat de verwerende partij geen aanstalten heeft gemaakt om verdere inlichtingen in te winnen. Dit terwijl artikel 42 van de vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij alle inlichtingen kan inwinnen. Verzoekende partij meent derhalve dat de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli

1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat er niet voldaan is aan de gestelde voorwaarde inzake de bestaansmiddelen omdat er geen informatie beschikbaar is over inkomsten na de stopzetting van het arbeidscontract van de referentiepersoon op 22 mei 2013. Verder verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet en wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan de verzoekende partij omdat haar legaal verblijf in België verstreken is.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

2.5. Om haar recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische partner erkend te zien, dient verzoekende partij bijgevolg aan te tonen dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Blijkens het administratief dossier werd om die reden bij de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) van 19/02/2013 gevraagd om “binnen de drie maanden, dus ten laatste op 19/05/2013, de volgende documenten over te leggen: attest van behoorlijke huisvesting + ziektekostenverzekering + bestaansmiddelen gevestigde”. Verzoekende partij legde een arbeidsovereenkomst voor van haar Belgische partner die volgens de gegevens van het administratief dossier liep tot 22 mei 2013 en de bijhorende loonfiches.

2.6. De Raad stelt vast dat voormelde stukken allemaal betrekking hebben op bestaansmiddelen die tot mei 2013 door de Belgische partner van verzoekende partij werden verworven en dat er geen enkel bewijs werd voorgelegd van inkomsten na die datum. De gemachtigde van de staatssecretaris stipt dus terecht aan dat er geen informatie beschikbaar is over de inkomsten na deze datum en dat er aldus niet voldaan is aan de voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen gezien er geen gegevens voorhanden zijn omtrent de situatie na 22 mei 2013.

2.7. Waar verzoekende partij wijst op de huidige inkomsten van haar Belgische partner – het hebben van een bepaald kapitaal, de werkloosheidsuitkering samen met de actieve zoektocht naar werk – wijst de Raad erop dat de bewijslast bij verzoekende partij ligt om de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen aan te tonen. Het is geenszins correct wanneer verzoekende partij stelt dat verwerende partij zelf verder onderzoek moet ondernemen om na te gaan wat nu de werkelijke bestaansmiddelen zijn waarover verzoekende partij beschikt. Het is evident dat verzoekende partij zelf de zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle dienstige stukken voor de bestreden beslissing voor te leggen. Verzoekende partij had – in tegenstelling tot wat zij voorhoudt – wel degelijk de gelegenheid om haar aanvraag verder te staven en de bewijzen die zij thans voegt aan het verzoekschrift voor te leggen aan de verwerende partij voor het treffen van de bestreden beslissing, hetgeen zij evenwel heeft nagelaten te doen. Zoals blijkt, kon verweerder enkel rekening houden met de destijds voorgelegde arbeidsovereenkomst en bijgevoegde loonfiches en heeft hij volgens de Raad niet op onredelijke wijze beslist dat deze niet overeenkomen met stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen omdat er geen gegevens beschikbaar zijn waaruit actuele bestaansmiddelen blijken. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoefteanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, hetgeen *in casu* gebeurd is.

2.10. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.11. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 8 EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing nergens melding maakt van haar dochter en het respect voor haar familiaal en privéleven. Zij meent dat er sprake is van een gezinsleven gelet op de wettelijke samenwoning met haar partner en haar 13-jarige dochter. Zij betoogt dat er geen belangenafweging werd gemaakt.

2.12. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekende partij ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.13. Voor zover verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bijlage 20 een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoonde dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

2.14. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 8 EVRM omdat zij van oordeel is dat de bijlage 20 een inbreuk vormt op het gezinsleven dat zij leidt, dient de Raad op te merken dat hij zich bij

de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals *in casu*, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Er diende in de bijlage 20 dan ook geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid te worden gemaakt. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.15. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, *in casu* voorwaarden voor de toekenning van een verblijfsrecht, neergelegd in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.16. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat er ernstige hinderpalen zijn om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoekende partij toont verder niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om bij haar gezin te blijven, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bijlage 20 houdt niet in dat verzoekende partij voorgoed gescheiden wordt van haar Belgische partner en haar kind. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoekende partij voldoet aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

2.17. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER